

INNA MOORE

Božićni začín

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje
Calla Negra

Prijelom teksta
Kiki Knox

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2023.
Zagreb, 2023.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-17-3

COPYRIGHT© Innamorata

BOŽIČNÍ
ZAČÍN

INNA MOORE

INNAMORATA

ZVIJEZDE
u pepelu

Skylar

Prošlost

„Skylar? Dođi, dušo, upoznaj gospodina i gospođu Shaw.” Glas gospođe Sandy, moje najdraže odgajateljice, natjerao me da joj priđem. Stajala je na samoj sredini prostorije u kojoj smo upravo završili ručak, a pored nje vidjela sam jedne muške noge u smeđim cipelama i crnim hlačama te lijepe čizmice boje vina na vitkim nogama pod haljinom jednake boje. Ruke sam držala uz svoju narančastu pletenu haljinu, podižući samo pogled dok mi je glava bila spuštena.

Još jedan par. Još jedno upoznavanje.

Uzdahnula sam bojeći se da im se neću svidjeti.

Ne smiješ ništa reći. Da me ukvariš sve. Šuti, samo šuti.

„Čemu taj tužan izraz lica, Skylar?” Gospođa Sandy spustila se na koljeno i pogledala me u lice.

„Neće me uzeti sa sobom”, šapnula sam joj dok me ona lijepa gospođa gledala preko Sandyna ramena. Njoj sam smjela reći. Smiješila mi se.

„Misliš? A ja sam baš uvjerena kako će ti se ovog Božića ostvariti sve želje, Skylar. Ponovi mi, koja je najveća tvoja želja?”

„Moram li? Možda se ne ostvari ako je previše puta izgovorim naglas.” Nisam nikad voljela puo pričati, ali sa Sandy je bilo lako.

Nije me korila, nije mi naređivala. Ona me slušala.

„No, no, reci mi još jednom. Ja vjerujem da se želje moraju izgovoriti naglas, kako bi inače netko čuo i ispunio ih.”

Kimnula sam jer je Sandy uvijek bila u pravu. Brinula se o meni i uvijek je uvažavala moje mišljenje. Navukla sam osmijeh na njezin nalog i podigla glavu. Lijepa gospođa Shaw nije se više smijala dok me gledala, počela je plakati, da bi potom stisnula ruku svojem suprugu. On je bio simpatičan.

Nisam htjela da plače, stoga sam joj prišla.

„Nemojte plakati. Ako vam se ja ne sviđam, ima tu puno djece koja bi išla s vama doma. Mene će netko uzeti možda idući Božić.”

Po prvi sam put nekome nepoznatome tada dala ruku, a ona ju je primila. Gledala me dugo s tim čudnim izrazom lica, kao da je htjela mnogo toga reći no nešto joj je držalo ruku na ustima, kao onda kad je Tommy to radio meni. Bio je to užasan osjećaj, samo kako bih šutjela.

„Skylar, ovaj Božić ti imaš novi dom. Želiš li ići s nama?” odjednom je progovorila i to je bio glas u koji sam se odmah zaljubila.

„Zaista? Želite me?” pitala sam srcem koje se punilo srećom.

„Naravno. I nama se treba ispuniti božićna želja.”

Tog sam Božića dobila dom.

I više od toga.

„Zašto volim Božić?”

Svake godine isto pitanje i svake godine moj je odgovor bio sve duži, opširniji i detaljniji.

Nitko nije volio Božić kao ja. Otkad sam znala za svoj novi život i novu, pravu obitelj, ovo je bio moj omiljeni sastavak u školi. Ponavljao se svake godine u ono omiljeno vrijeme. Vrijeme Božića. Od prvog razreda pa sve do kraja srednje škole.

Prvog sam se razreda sjećala jer nisam mami dala da mi pomogne pisati. Ja sam htjela sve sama. Znala sam što ću napisati.

Tih nekoliko rečenica izgledalo je nezgrapno iako sam i prije škole naučila pisati u domu sa Sandy, no s prvim javnim pisanim priznanjem kako obožavam Božić, moja je opsesija tim blagdanom svima postala znana. I nitko se nije bunio zbog toga. Odlična ocjena iz eseja bila je poticaj, ali ne toliko kao prilika da pričam o Božiću.

No ja nisam samo *pričala* o Božiću.

Skladala sam i božićne pjesmice.

Crtala božićne scene.

Pravila čak i kuglice od papira i vješala na bor.

Izrezivala sam figure i pravila vijence.

Pakirala svoje stare igračke i stavljala ih pod bor da me nanovo iznenade.

Voljela sam svoju učiteljicu jer je znala kako mi ta tema puno znači. Možda je zbog mene od toga radila pompu, pa smo iznova čitali i uokvirila bi te sastavke, čuvala ih kao uspomenu. Možda sam zbog nje odlučila imati isto zanimanje. Podučavati djecu, usmjeravati ih, otkrivati njihove talente te im posvetiti svoje vrijeme na način kakav je meni Sandy posvećivala, postalo je mojim ciljem.

Nisam to nikad nikome priznala, ali tri su me žene u mojem životu kreirale upravo ovakvom kakva sam bila danas.

Moja odgajateljica u domu za nezbrinutu djecu Sandy Wheeler. Moja učiteljica Janie Wilson. I treća... Moja majka. Emilia Shaw.

Našle smo jedna drugu upravo u vrijeme Božića. Prenijela je na mene svoju ljubav prema značenju tog dana. Imala sam obitelj, prvu pravu obitelj upravo na Božić.

Nezaboravan mi je bio dan dolaska u kuću Shaw.

„I ti si sad Shaw, Skylar. Ti si naša.”

Moja je mama šapnula dok sam ulazila u kuću iz snova na čijim je ulaznim vratila visio srebrno-crveni vijenac s puno zvjezdica. Nisam mogla zaboraviti ni miris kolača koji mi je ušao u nosnice. Orah, cimet, klinčić. I onaj jedan miris koji nikad više nisam mogla zaboraviti.

Miris obitelji.

Kao njihovo jedino dijete bila sam darivana samo čistom

ljubavlju, pažnjom i brigom. Nadoknadili su mi sve one godine djetinjstva kad nisam poznavala značenje tih riječi. Moja majka bila mi je uzor, svaki njezin korak, pokret, misao upijala sam želeći biti poput nje. Razorena udarcem sudbine da ne može imati vlastitu djecu koju je tako jako priželjkivala, prihvatila je mene.

„Ti si me spasila, Skylar. Od kraja. Od odlaska.”

Nisam tada najbolje shvatila kad bi mi govorila te riječi, dok bi me držala u zagrljaju. Njezine sam dodire obožavala. Nisam ni dalje puno govorila jer sam se bojala reći nešto nepromišljeno što bi ukvarilo svu tu sreću. Pamtila sam batine kad bih omela oca ili se rasplakala zbog posjekotine. U staroj se kući nije smjelo plakati. Ni zucnuti kad je otac bio ljut. Stoga sam naučila šutjeti.

No u obitelji Shaw svi smo voljeli veselje, viku, ples, pjesmu... Voljeli smo život, a ponajviše oko Božića.

„Pusti onu našu pjesmu.” Mama mi je rekla na Badnjak, dok je šlagom punila voćne košarice. Nije mi trebala ponoviti, u hipu sam pustila da svira CD Mariah Carey. *All I want for Christmas* znale smo napamet i nismo se ustručavale glasno pjevati iako nismo bile nešto naročito talentirane, no ako se mene pitalo, moja je mama pjevala i ljepše od Mariah.

„Da nam svaki Božić bude ovako lijep, Skylar. To je moja želja”, mama je dodala kad mi je na nos stavila malo šlaga, a potom mi dopustila da sve ostatke iz zdjele poližem prstima. Sva musava pogledala sam je, a u njezinim su se očima talasale suze radosnice. Tada sam si obećala.

„Ne brini se, mama. Svaki će nam Božić biti nezaboravan.”

Ispunit ću joj tu želju jer je ona ispunita svaku moju.

Božić će nam uvijek biti lijep.

I pamtila sam svaki, baš svaki. Obilježen prekrasnim poklonima, božićnim mirisom i pjesmama koje su pjevali članovi naše šire porodice.

Kuća Shaw bila je jedna od onih u kojima su se svi skupljali. Tamo se dolazilo i bez najave, tamo su pili tatin *brandy* ili mamin *gin*, slatku kavu s puno pjene ili voćni čaj s medom, jeli prekrasno dekorirane kolače, čije je recepte pokupila iz svih krajeva svijeta,

a koje je mama pravila gotovo svakog tjedna. Uvijek je topla i ukusna hrana bila na velikom blagovaonskom stolu i srca mojih roditelja bila su spremna prihvatiti svakoga u svoj divni dom. Bila sam sretnica. Mislila sam da ne mogu podnijeti veću sreću.

I onda je moja majka umrla.

Bilo je ljeto kad je otišla na pregled u bolnicu zbog glavobolje i mutnog vida. Doma se nije vratila. Drugi moždani udar koji je uslijedio tog istog dana, nekoliko sati kasnije, bio je zlokoban i time mi uzeo svu radost.

Bila sam izgubljena. Ponovno ostavljena.

Tko će me sad uzeti k sebi? S kim ću biti bliska? Tko će razumjeti moje riječi čak i onda kad budem šutjela?

Neprestalno sam se pitala zureći u svaki kutak u kući, očekujući da će odnekud proviriti s onim veselim smeđim očima i kosom koja joj je lepršala oko lica.

„Dušo, pričaj s tatom.” Tata bi me molio, no nisam mogla. Nisam imala što reći.

Moja se ženska škvadra trudila oraspoločiti me, no već su bile navikle da sam jednostavno takva. I dalje su bile tu za mene i to je ono što me držalo na životu.

Nekako sam preživjela bez mame sve te mjesece do prosinca.

Čim se na kalendaru ukazao prvi dan tog, inače nama najdražeg mjeseca, moje je srce počelo nabijati jače. Nisam mogla tako dalje. I čim je tata izvukao prvu maminu veliku, šarenu kutiju s božićnim ukrasima i svjećicama preda me i pogledao me s ogromnom bojazni u očima, moja se duša probudila. Podsjetila se na obećanje dano mami, ono koje sam uistinu planirala ostvariti baš onako kako se ona uvijek trudila.

„Hoćeš li moći podnijeti...” prekinula sam ga ustavši s kauča. Znala sam što me htio pitati. Poznavao me u dušu, baš kao i mama, a ja sam mu nijekala bliskost sad kad smo ostali sami. Zakoračila sam prema njemu s osmijehom na usnama, dok su suze prijetile poteći niz moje lice.

„Bit će nam lijep Božić, tata, bit ćemo sretni. Kao i uvijek. Kao da je mama tu. Kao da su to njezini kolači, njezine pjesme, čak i njezin miris, kao da nije otišla.”

Tata se tada rasplakao. Nisam danima razmijenila toliko riječi s njim. Pružio mi je ruku i primio me u svoj medvjedi zagrljaj.

„Bila si njezina najsvjetlija zvijezda, Skylar. Zbog tebe je proživjela najljepše dane života, dala si joj ono što nije po prirodi mogla stvoriti. Najbolju kćer koju je mogla samo zamisliti.” Tata mi je priznao, a da nije slutio koliko su me te riječi sastavljale natrag iz svih onih krhotina. Bila sam tinejdžerica koja je ostala bez najvažnije žene u životu.

„I tebi nedostaje kao i meni, tata. Oprosti. Bila sam sebična u svojoj boli.”

Dalje nisam ništa više mogla reći, samo sam ga zagrlila kako bi osjetio sve neizgovorene riječi.

I taj je Božić bio lijep *gotovo* kao da je mama bila tu i svojim rukama pripremala sve te poslastice i aranžirala sve ukrase u kući i izvan nje. Susjedi su se stalno zaustavljali ispred naše kuće i divili se čaroliji Božića sagrađenoj od šarenih lampica, velikih figura Djeda Božićnjaka i njegovih sobova koji su letjeli preko našeg dvorišta. Nedostajali su ipak mamin glas, zagrljaj, poneki savjet kako bi sve bilo još bolje.

Školski sastavak tog prvog Božića bez mame nije bio savršen kao i inače, no nadala sam se da mi moja nastavnica nije zamjerila. Dala sam sve od sebe, zaista jesam.

Dočekala me nakon posljednjeg sata i pozvala k sebi na hodniku. Mahnula sam svojoj škvadri da ću ih sustići te prišla nastavnici. Dočekao me blag osmijeh i sućut u njezinu pogledu.

„Skylar...”

„Bio je loš, zar ne?” nenadano sam je prekinula i na tren zatekla.

„Esej? Bio je savršen, Skylar. Iskren. Emotivan. Nisi pisala ono što ja želim čuti nego si pokazala svu ranjivost svoje duše. Ostala si bez majke, Skylar. Imaš pravo reći...”

Tada je iz torbe izvukla papir koji sam prepoznala. Moj esej. Privukla ga je licu i počela čitati.

„Volim Božić, ali voljela sam ga više prošle godine. I niti jedan idući neće biti tako lijep kao onaj koji je moja majka upotpunila svojom prisutnošću. Bojim se da mi će uvijek ostati praznina koju nitko neće moći ispuniti.“

Zastala je i pogledala me s nježnošću.

„Skylar, trebaš li pomoć? Bilo što? Treba li ti što?”

Kimnula sam na njezino pitanje.

„Trebam, učiteljice. Trebam drugi dio *sebe*.”

Shvatila je što sam joj rekla, primila moju ruku i nasmiješila mi se prije nego sam je pozdravila, no čula sam kako iza mojih leđa progovara.

„Nađemo sebe tamo gdje ne očekujemo, dušo. To ne biramo.”

Kad nas je nakon božićnih praznika ista ta učiteljica dočekala na vratima škole, nisam bila sigurna čemu taj luckasti, čak i samodopadni osmijeh na njezinu licu, kao da je na umu imala nešto genijalno.

Pročitala nam je imena i smjestila nas u klupe. Bila sam zbunjena kad me ostavila da sjedim sama, iako me gledala s utjehom. Taj sam pogled poznavala. Čak mi je i namignula u nekom trenu dok sam je pogledom tražila barem neko malo objašnjenje. Nitko od mojih cura nije sjedio sa mnom, kao inače. Slaba mi je utjeha bio njezin osmijeh. Nisam voljela biti sama.

Ako me ovako htjela naučiti nekoj lekciji, pa nisam baš najbolje shvaćala što sam krivo napravila.

„Dobro mi došli natrag. Novo polugodište, novo gradivo i neki novi učenici. Točnije, moj najdraži razred, nemojte to reći ostalima, dobio je pojačanje.” Otvorila je vrata i pokazala rukom prema pridošlici da uđe.

Očekivala sam sve, samo ne...

Samo ne ono što me obuzelo kad je stao pred ploču i progovorio. Visoka, zgodna figura pogledala je svojim nebeskim očima preko čitavog razreda, dok su mu se usne širile u cerek koji je iskrio.

Bila je to iskra. Da.

„Ja sam Asher. Asher Chase. Ali možete me zvati Ash.”

Nisam znala što je to što me pokosilo kad me prodorno

pogledao i krenuo prema mojoj klupi, kamo ga je učiteljica i poslala. Treptala sam gledajući u njegove korake, teško gutajući i pokušavala smisliti što s rukama, kad je sjeo do mene. Nisam čula ni kako se moje cure smijulje u klupama oko nas, što su mi kasnije priznale, samo sam držala pogled usmjeren u svoje šake.

„Bilo bi lijepo kad me ne bi ignorirala. Ipak ću ti biti *najbliži* čitave godine.”

Osjetila sam njegov glas gotovo pored svojeg uha te podigla glavu da ga promotrim. Nije se odmaknuo, zurio je u moje šarenice i zadovoljno se smješкао.

„Jako lijepo“, izustio je i onda mi pružio ruku.

„Ash.”

„Skylar.”

Promrmljala sam trljajući dlan prvo o bedro da bih mu ga potom pružila. Taj dodir bio je nešto što nisam mogla opisati, no proživjela sam ga poput dugo očekivanog lijeka. Kao da me oporavio, kao da me vukao iz tamnih misli, kao da je bio tu sa svrhom da me okupira.

I učinio je sve to tako prikladno, smiješeći se samo meni, gledajući samo mene. Nadala sam se da će to tako i ostati jer...

Smiješila sam se i ja. Konačno.

Nadala sam se još nečemu.

Ovaj će Božić biti ponovno jako sretan.

I bio je.